

Izreka

1. Članak 15. stavke 3. i 6. Direktive 2008/115, u svezi s člancima 6. i 47. Povelje treba tumačiti u smislu da svaka odluka koju donese nadležno tijelo na kraju najduljeg mogućeg trajanja prvotnog zadržavanja državljanina treće zemlje, koja se odnosi na nastavak tog zadržavanja, mora biti u obliku pisanog akta koji sadrži stvarne i pravne razloge koji opravdavaju tu odluku.
2. Članak 15. stavke 3. i 6. Direktive 2008/115 treba tumačiti u smislu da nadzor koji sudsko tijelo mora izvršiti kad odlučuje o zahtjevu za produženje zadržavanja državljanina treće zemlje tom tijelu mora omogućiti da odluči meritorno, u svakom pojedinačnom slučaju, o produženju zadržavanja konkretnog državljanina, o mogućnosti zamjene zadržavanja manje prisilnom mjerom ili o puštanju na slobodu tog državljanina, a to bi tijelo prema tome imalo ovlast uzeti u obzir činjenice i dokaze koje je pružilo upravno tijelo koje mu je uputilo zahtjev kao i činjenice, dokaze i očitovanja koji su mu eventualno podneseni tijekom tog postupka.
3. Članak 15. stavke 1. i 6. Direktive 2008/115 treba tumačiti u smislu da su mu protivni nacionalni propisi, poput onog u glavnom postupku, prema kojima se prvotno vrijeme zadržavanja od šest mjeseci može produžiti samo zbog toga što konkretni državljanin treće zemlje nema osobne dokumente. Na samom je sudu koji je uputio zahtjev, da ocijeni u svakom pojedinačnom slučaju činjenične okolnosti predmeta u pitanju kako bi utvrdio može li se na tog državljanina učinkovito primijeniti manje prisilna mjera ili postoji li opasnost od njegova bijega.
4. Članak 15. stavak 6. točku (a) Direktive 2008/115 treba tumačiti u smislu da se za državljanina treće zemlje koji, u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, nije dobio osobne dokumente koji bi omogućili njegovo udaljavanje iz konkretne države članice, može smatrati da je pokazao „nedostatak suradnje” u smislu te odredbe samo ako iz ispitivanja ponašanja tog državljanina tijekom zadržavanja proizlazi da on nije surađivao u provedbi akcije udaljavanja i da je vjerojatno da ta akcija traje dulje od predviđenog zbog tog ponašanja, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
5. Direktivu 2008/115 treba tumačiti u smislu da država članica ne može biti dužna izdati neovisnu boravišnu dozvolu ili drugo odobrenje kojim se omogućuje pravo na boravak državljanina treće zemlje koji ne posjeduje osobne dokumente i nije dobio te dokumente od svoje zemlje podrijetla, nakon što je nacionalni sudac oslobodio tog državljanina zbog toga što više ne postoji mogućnost za udaljavanje u smislu članka 15. stavka 4. te direktive. Međutim, u tom slučaju ta država navedenom državljaninu mora izdati pisanu potvrdu o njegovom položaju.

⁽¹⁾ SL C 159, 26.5.2014.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 30. rujna 2013. uputio Sąd Rejonowy w Płocku (Poljska) – Urszula Leśniak-Jaworska, Małgorzata Głuchowska-Szmulewicz protiv Prokuratura Okręgowa w Płocku

(Predmet C-520/13)

(2014/C 253/19)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Rejonowy w Płocku

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Urszula Leśniak-Jaworska, Małgorzata Głuchowska-Szmulewicz

Tuženik: Prokuratura Okręgowa w Płocku

Rješenjem od 27. ožujka 2014. Sud je odlučio da je očito nenadležan za davanje odgovora na pitanje koje mu je postavio Sąd Rejonowy w Płocku.